

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 360/2012

z dnia 25 kwietnia 2012 r.

w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. w sprawie stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w odniesieniu do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

po opublikowaniu projektu niniejszego rozporządzenia ⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 994/98 upoważnia Komisję do określenia w rozporządzeniu progu, poniżej którego uważa się, że środki pomocy nie spełniają wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i dlatego nie podlegają procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.
- (2) Na podstawie wspomnianego rozporządzenia Komisja przyjęła w szczególności rozporządzenie (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* ⁽³⁾, które określa ogólny pułap *de minimis* w wysokości 200 000 EUR na beneficjenta w okresie trzech lat podatkowych.
- (3) Z doświadczeń Komisji w stosowaniu zasad pomocy państwa na rzecz przedsiębiorstw wykonujących usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 Traktatu wynika, że pułap, poniżej którego korzyści przypadające w udziale takim przedsiębiorstwom można uznać za niemające wpływu na handel między państwami członkowskimi ani za zakłócające lub grożące zakłóceniem konkurencji, może różnić się w niektórych przypadkach od ogólnego pułapu *de minimis* określonego w rozporządzeniu (WE) nr 1998/2006. Przynajmniej niektóre z tych korzyści mogą bowiem stanowić rekompensatę za dodatkowe koszty związane z wykonywaniem usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Co więcej, wiele działań kwalifikujących się jako wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, ma

ograniczony zasięg lokalny. Celowe jest zatem, by oprócz rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 wprowadzić rozporządzenie zawierające szczególne zasady *de minimis* dla przedsiębiorstw wykonujących usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. Należy ustanowić pułap pomocy *de minimis*, jaką przedsiębiorstwo może otrzymać w danym okresie.

- (4) Z doświadczeń Komisji wynika, że pomoc przyznawana przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym nie wpływa na handel między państwami członkowskimi ani nie zakłóca bądź nie grozi zakłóceniem konkurencji, jeżeli łączna kwota pomocy przyznanej na wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, otrzymana przez przedsiębiorstwo będące beneficjentem, nie przekracza 500 000 EUR w dowolnym okresie trzech lat podatkowych. Ze względu na rozwój sektora pasażerskiego transportu drogowego oraz w większości lokalny charakter usług świadczonych w tym sektorze w ogólnym interesie gospodarczym nie byłoby właściwe zastosowanie do tego sektora niższego pułapu i w związku z tym powinien zostać zastosowany pułap w wysokości 500 000 EUR.
- (5) Na potrzeby analizy przestrzegania tego pułapu należy brać pod uwagę lata budżetowe wykorzystywane przez podmiot gospodarczy w danym państwie członkowskim do celów podatkowych. Stosowny okres trzech lat należy oceniać w sposób ciągły, zatem dla każdego przypadku nowej pomocy *de minimis* należy ustalić łączną kwotę pomocy *de minimis* przyznaną w ciągu danego roku budżetowego oraz dwóch poprzedzających go lat budżetowych. W tym celu powinno się uwzględnić pomoc przyznaną przez państwo członkowskie, nawet gdy jest ona finansowana w całości lub w części ze środków Unii. Nie powinno być możliwe rozbijanie środków pomocy, których wartość wykracza poza pułap *de minimis*, na kilka mniejszych części w celu sprowadzenia tych części do poziomu mieszczącego się w zakresie niniejszego rozporządzenia.
- (6) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się wyłącznie do pomocy przyznanej w związku z wykonywaniem usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Przedsiębiorstwu korzystającemu z pomocy powinno zatem zostać powierzone na piśmie wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, na rzecz których przyznawana jest pomoc. Dokument powierzający powinien zawierać informacje o usłudze świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, do której odnosi się przyznawana pomoc, ale nie musi zawierać wszystkich szczegółowych informacji określonych w decyzji Komisji 2012/21/UE z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust.

⁽¹⁾ Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5.

- 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwu zobowiązanemu do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym⁽¹⁾.
- (7) Ze względu na szczególne zasady, które stosuje się w sektorach produkcji podstawowej produktów rolnych, produktów rybołówstwa i akwakultury oraz sektorze transportu drogowego towarów, biorąc pod uwagę, że przedsiębiorstwa w tych sektorach nieczęsto wykonują usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, a także uwzględniając ryzyko, że kwoty pomocy mogłyby spełniać kryteria art. 107 ust. 1 Traktatu, niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do tych sektorów. Niezależnie od tego, w przypadku gdy przedsiębiorstwo prowadzi działalność w sektorach produkcji podstawowej produktów rolnych, produktów rybołówstwa i akwakultury lub w sektorze transportu drogowego towarów oraz innych sektorach lub obszarach działalności, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do działalności w tych innych sektorach lub obszarach działalności (takich jak usuwanie śmieci na morzu), pod warunkiem że państwa członkowskie zagwarantują za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, że pomoc *de minimis* nie dotyczy działalności w wyłączonych sektorach na mocy niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie mogą wypełnić to zobowiązanie w szczególności poprzez ograniczenie kwoty pomocy *de minimis* do kosztów świadczenia usługi, w tym rozsądnego zysku. Niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do sektora węgla ze względu na cechy szczególne tego sektora oraz na fakt, że przedsiębiorstwa w tych sektorach nieczęsto wykonują usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym.
- (8) Biorąc pod uwagę podobieństwa między przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych oraz produktów innych niż rolne, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, z zastrzeżeniem spełnienia określonych warunków. Za przetwarzanie lub wprowadzanie do obrotu nie można w tym względzie uznać czynności wykonywanych w gospodarstwach jako niezbędny element przygotowania produktu do pierwszej sprzedaży, takich jak zbiór, koszenie czy młócka zbóż, pakowanie jaj, ani też pierwszej sprzedaży na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedają lub przetwórstwem.
- (9) Trybunał Sprawiedliwości orzekł⁽²⁾, że z dniem przyjęcia przez Unię aktów prawnych w celu ustanowienia wspólnej organizacji rynku w danym sektorze rolnictwa państwa członkowskie mają obowiązek powstrzymania się od wszelkich działań mogących zaszkodzić tej organizacji lub wprowadzających od niej odstępstwa. Z tego względu niniejszego rozporządzenia nie powinno stosować się do pomocy, której kwota ustalana jest na podstawie ceny lub ilości produktów nabytych lub wprowadzonych na rynek. Nie powinno też mieć zastosowania do wsparcia *de minimis*, które wiąże się z obowiązkiem dzielenia się środkami pomocy z producentami surowców.
- (10) Niniejszego rozporządzenia nie powinno stosować się do pomocy eksportowej *de minimis* ani pomocy *de minimis* faworyzującej produkty krajowe względem produktów przywożonych.
- (11) Niniejszego rozporządzenia nie powinno się stosować do przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji w rozumieniu Wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw⁽³⁾, ponieważ nie należy przyznawać pomocy operacyjnej przedsiębiorstwu znajdującym się w trudnej sytuacji poza planem restrukturyzacji, a ponadto ze względu na trudności, jakie wiążą się z ustaleniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy udzielanej tego typu przedsiębiorstwom.
- (12) Zgodnie z zasadami regulującymi kwestię pomocy objętej zakresem art. 107 ust. 1 Traktatu za datę przyznania pomocy *de minimis* należy uznać moment, w którym podmiot gospodarczy uzyskuje prawo przyjęcia takiej pomocy zgodnie z obowiązującym, krajowym systemem prawnym.
- (13) Aby uniknąć przypadków obchodzenia maksymalnej intensywności pomocy określonej w różnych instrumentach unijnych, pomocy *de minimis* nie powinno łączyć się z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych, w przypadku gdyby taka kumulacja miała skutkować przekroczeniem poziomu intensywności pomocy, określonego w zależności od specyficznych uwarunkowań każdego przypadku rozporządzeniem o wyłączeniach grupowych lub decyzją przyjętą przez Komisję.
- (14) Niniejsze rozporządzenie nie powinno stanowić ograniczenia dla stosowania rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 do przedsiębiorstw wykonujących usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. W odniesieniu do pomocy przyznanej z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym państwa członkowskie powinny mieć możliwość oparcia się na niniejszym rozporządzeniu lub na rozporządzeniu (WE) nr 1998/2006.
- (15) Trybunał Sprawiedliwości w swoim wyroku w sprawie *Altmark*⁽⁴⁾ określił szereg warunków, które muszą być spełnione, aby rekompensata z tytułu wykonywania usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym nie stanowiła pomocy państwa. Warunki te mają zagwarantować, że rekompensata ograniczona do kosztów netto ponoszonych przez rentowne przedsiębiorstwa w związku z wykonywaniem usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Nadmierna rekompensata tych kosztów netto stanowi

⁽¹⁾ Dz.U. L 7 z 11.1.2012, s. 3.

⁽²⁾ Sprawa C-456/00 *Republika Francuska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich* [2002] Rec. I-11949.

⁽³⁾ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2.

⁽⁴⁾ Sprawa C-280/00 *Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, przy udziale Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht* [2003] Rec. I-7747.

pomoc państwa, która może zostać uznana za zgodną z prawem na mocy obowiązujących zasad unijnych. Aby uniknąć sytuacji, w której niniejsze rozporządzenie będzie stosowane w celu obejścia warunków określonych w wyroku w sprawie *Altmark* oraz aby uniknąć negatywnego wpływu przyznawanej na podstawie niniejszego rozporządzenia pomocy *de minimis* na wymianę handlową poprzez łączenie tej pomocy z innymi rekompensatami dotyczącymi wykonywania tej samej usługi w ogólnym interesie gospodarczym, pomoc *de minimis* przyznawana na podstawie niniejszego rozporządzenia nie powinna być łączona z żadnym rodzajem rekompensaty za wykonywanie tej samej usługi niezależnie od tego, czy stanowi pomoc państwa zgodnie z wyrokiem w sprawie *Altmark* czy pomoc państwa zgodną z prawem zgodnie z decyzją 2012/21/UE lub komunikatem Komisji z 2011 r. zatytułowanym „Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011)”⁽¹⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do rekompensaty otrzymanej w odniesieniu do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, na które przyznano również inne rodzaje rekompensaty, z wyjątkiem sytuacji, gdy ta inna rekompensata stanowi pomoc *de minimis* na podstawie innych rozporządzeń *de minimis* i spełnione zostają warunki łączenia pomocy określone w niniejszym rozporządzeniu.

- (16) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie oraz prawidłowe stosowanie pułapu *de minimis* wszystkie państwa członkowskie powinny stosować tę samą metodę obliczeń. Aby ułatwić te obliczenia oraz pozostać w zgodzie z obecną praktyką stosowania zasady *de minimis*, kwoty pomocy, które nie mają formy dotacji pieniężnych, powinny być przeliczane na ekwiwalent dotacji brutto. Przy obliczaniu ekwiwalentu dotacji dla przejrzystych rodzajów pomocy innych niż dotacje oraz pomocy wypłacanej w kilku ratach należy stosować rynkowe stopy obowiązujące w chwili przyznawania takiej pomocy. Mając na względzie jednolite, przejrzyste i proste stosowanie zasad pomocy państwa, za rynkowe stopy stosowane do celów niniejszego rozporządzenia należy uznać stopy referencyjne, określone obecnie w komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽²⁾.
- (17) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie i możliwość skutecznego monitorowania niniejsze rozporządzenie powinno się stosować jedynie do pomocy *de minimis* o przejrzystym charakterze. Za pomoc o przejrzystym charakterze uważa się taką pomoc, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka. Takiego dokładnego obliczenia można przykładowo dokonać w odniesieniu do dotacji, dopłaty do oprocentowania i ograniczonych zwolnień podatkowych. Pomocy polegającej na wniesieniu kapitału nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że łączna kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*. Pomocy polegającej na zastosowaniu kapitału podwyższonego ryzyka,

o której mowa w Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na wspieranie inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach⁽³⁾, nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że kapitał dostarczany każdemu z docelowych przedsiębiorstw w ramach obowiązującego w danym przypadku programu podwyższonego ryzyka nie przekracza pułapu pomocy *de minimis*. Pomoc polegająca na udzielaniu pożyczek należy uznać za przejrzystą pomoc *de minimis*, gdy ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie rynkowych stóp procentowych obowiązujących w chwili przyznania pomocy.

- (18) Niezbędne jest zapewnienie pewności prawnej co do programów gwarancyjnych, które nie mogą wpływać na wymianę handlową i zakłócać konkurencji, a w odniesieniu do których dostępne są dane pozwalające na wiarygodną ocenę wszelkich potencjalnych skutków. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem pozwolić na przeniesienie pułapu *de minimis* w wysokości 500 000 EUR na pułap gwarancyjny oparty na kwocie gwarantowanej indywidualnej pożyczki, będącej podstawą takiej gwarancji. Taki specjalny pułap powinien być obliczany przy użyciu metod oceny kwoty pomocy państwa zawartych w programach gwarancyjnych obejmujących pożyczki na rzecz rentownych podmiotów gospodarczych. Metody i dane stosowane do obliczania wartości pułapu właściwego dla gwarancji nie powinny dotyczyć podmiotów gospodarczych znajdujących się w trudnej sytuacji, o których mowa w Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację firm znajdujących się w trudnej sytuacji. Specjalny pułap nie powinien zatem mieć zastosowania do pomocy indywidualnej *ad hoc* przyznanej poza zakresem programu gwarancyjnego, do pomocy przyznanej podmiotom gospodarczym znajdującym się w trudnej sytuacji ani do gwarancji na transakcje bazowe niestanowiące pożyczki, takie jak gwarancje na transakcje kapitałowe. Przy ustalaniu wysokości specjalnego pułapu należy opierać się na założeniu, że biorąc pod uwagę górną stopę procentową (wskaźnik niedotrzymania zobowiązań netto) w wysokości 13 % – co w przypadku programów gwarancyjnych w Unii stanowi najgorszy scenariusz – gwarancję wynoszącą 3 750 000 EUR można uznać za mającą ekwiwalent dotacji brutto równy ogólnemu pułapowi pomocy *de minimis* wynoszącemu 500 000 EUR. Takie specjalne pułapy powinny obejmować jedynie gwarancje pokrywające do 80 % pożyczki bazowej. W kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia, do określenia ekwiwalentu dotacji brutto zawartego w gwarancji państwa członkowskie mogą stosować metodę zgłoszoną na podstawie jednego z rozporządzeń Komisji dotyczących pomocy państwa i zatwierdzoną przez Komisję, o ile taka zatwierdzona metoda wyraźnie odnosi się do danego rodzaju gwarancji i danego rodzaju transakcji zabezpieczonych gwarancją.
- (19) Po zgłoszeniu danego środka pomocy przez państwo członkowskie Komisja może zbadać, czy środek ten – niebędący dotacją, pożyczką, gwarancją, wkładem kapitałowym, środkiem z zakresu kapitału wysokiego ryzyka ani ograniczonym zwolnieniem podatkowym – prowadzi do powstania ekwiwalentu dotacji brutto o wartości

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 194 z 18.8.2006, s. 2.

- mniej niż wysokość pułapu *de minimis*, przez co mogłyby zostać objęte przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (20) Komisja ma obowiązek czuwać nad przestrzeganiem zasad przyznawania pomocy państwa, a w szczególności nad tym, aby zasady te były respektowane przy przyznawaniu pomocy *de minimis*. Zgodnie z zasadą współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej państwa członkowskie powinny ułatwiać wypełnianie tego zadania poprzez ustanowienie niezbędnego mechanizmu gwarantującego, że łączna kwota pomocy przyznawanej zgodnie z zasadą *de minimis* temu samemu przedsiębiorstwu z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie przekroczy łącznego dopuszczalnego pułapu. W tym celu oraz w celu zapewnienia zgodności z przepisami dotyczącymi łączenia pomocy z pomocą *de minimis* na podstawie innych rozporządzeń *de minimis*, przyznając pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny informować zainteresowane przedsiębiorstwo o kwocie pomocy oraz o tym, że ma ona charakter *de minimis*, poprzez odesłanie do niniejszego rozporządzenia. Ponadto przed przyznaniem takiej pomocy zainteresowane państwo członkowskie powinno uzyskać od tego przedsiębiorstwa oświadczenie o wszelkiej innej pomocy *de minimis* objętej niniejszym rozporządzeniem lub innymi rozporządzeniami *de minimis*, otrzymanej w danym roku podatkowym oraz w dwóch poprzednich latach podatkowych. Ewentualnie państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia przestrzegania pułapu, stosując rejestr centralny.
- (21) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się bez uszczerbku dla wymogów prawa Unii w dziedzinie zamówień publicznych oraz dodatkowych wymogów wynikających z Traktatu lub sektorowych przepisów unijnych.
- (22) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do pomocy przyznanej przed jego wejściem w życie przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym.
- (23) Komisja zamierza dokonać przeglądu niniejszego rozporządzenia pięć lat po jego wejściu w życie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres i definicje

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 Traktatu.
 2. Niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do:
 - a) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom działającym w sektorach rybołówstwa i akwakultury, objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 104/2000 ⁽¹⁾;
 - b) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność związaną z produkcją podstawową produktów rolnych;
 - c) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność związaną z przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych w następujących przypadkach:
 - (i) kiedy wysokość pomocy ustalana jest na podstawie ceny lub ilości takich produktów zakupionych od producentów surowców lub wprowadzonych na rynek przez podmioty gospodarcze objęte pomocą;
 - (ii) kiedy przyznanie pomocy zależy od faktu jej przekazania w części lub w całości producentom surowców;
 - d) pomocy przyznawanej na działalność związaną z wywozem do państw trzecich lub państw członkowskich, tzn. pomocy bezpośrednio związanej z ilością wywożonych produktów, tworzeniem i prowadzeniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności wywozowej;
 - e) pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do towarów sprowadzanych z zagranicy;
 - f) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom działającym w sektorze węglowym zgodnie z definicją zawartą w decyzji Rady 2010/787/UE ⁽²⁾;
 - g) pomocy przyznawanej podmiotom gospodarczym prowadzącym działalność zarobkową w zakresie przewozu drogowego;
 - h) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji.
- W przypadku gdy przedsiębiorstwa prowadzą działalność w sektorach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c) lub g), a także sektorach niewyłączonych z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do pomocy przyznanej w związku z działalnością w tych sektorach lub obszarach działalności, pod warunkiem że państwa członkowskie zagwarantują za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielenie działalności lub wyodrębnienie kosztów, że pomoc *de minimis* nie dotyczy działalności w wyłączonych sektorach na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „produkty rolne” oznaczają produkty wymienione w załączniku I do Traktatu, z wyjątkiem produktów rybołówstwa;
- b) „przetwarzanie produktów rolnych” oznacza czynności wykonywane na produkcie rolnym, w wyniku których powstaje produkt będący również produktem rolnym, z wyjątkiem wykonywanych w gospodarstwach czynności niezbędnych do przygotowania produktów zwierzęcych lub roślinnych do pierwszej sprzedaży;
- c) „wprowadzanie do obrotu produktów rolnych” oznacza posiadanie lub wystawianie produktu w celu sprzedaży, oferowanie go na sprzedaż, dostawę lub każdy inny sposób wprowadzania produktu na rynek, z wyjątkiem jego pierwszej sprzedaży przez producenta surowców na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedażą lub przetwórstwem i czynności przygotowujących produkt do pierwszej sprzedaży; sprzedaż produktu przez producenta surowców konsumentowi końcowemu uznaje się za wprowadzanie do obrotu produktów rolnych, jeśli następuje w odpowiednio wydzielonym do tego celu miejsku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22.

⁽²⁾ Dz. U 336 z 21.12.2010, s. 24.

Artykuł 2

Pomoc de minimis

1. Pomoc przyznana przedsiębiorstwom z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i dlatego jest zwolniona z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 108 ust. 3 Traktatu, o ile spełnia warunki określone w niniejszym artykule ust. 2–8.

2. Całkowita wartość pomocy *de minimis* przyznanej jednemu przedsiębiorstwu wykonującemu usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym przez dowolny okres trzech lat budżetowych nie może przekroczyć 500 000 EUR.

Pułap ten stosuje się bez względu na formę pomocy *de minimis*, a także bez względu na to, czy pomoc przyznana przez państwo członkowskie jest w całości czy w części finansowana z zasobów Unii. Okres, który należy wziąć pod uwagę, ustala się poprzez odniesienie do lat obrotowych stosowanych przez podmiot gospodarczy w danym państwie członkowskim.

3. Pułap określony w ust. 2 jest wyrażony jako dotacja pieniężna. Wszystkie podane wartości są wartościami brutto, czyli nie uwzględniają potrąceń z tytułu podatków, ani innych opłat. W przypadku gdy pomoc przyznawana jest w formie innej niż dotacja, kwotę pomocy stanowi ekwiwalent dotacji brutto pomocy.

Pomoc wypłacana w kilku ratach jest dyskontowana do wartości w momencie przyznania dotacji. Jako stopę procentową stosowaną do dyskontowania należy stosować stopę dyskontową mającą zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do pomocy, w odniesieniu do której możliwe jest dokładne obliczenie na zasadzie *ex ante* ekwiwalentu dotacji brutto bez potrzeby przeprowadzania oceny ryzyka („pomoc przejrzysta”). W szczególności:

- a) pomoc polegającą na udzielaniu pożyczek uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, gdy ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie stopy referencyjnej obowiązującej w chwili przyznania pomocy;
- b) pomocy polegającej na wniesieniu kapitału nie uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że łączna kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*;
- c) pomocy obejmującej środki w zakresie kapitału podwyższonego ryzyka nie uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że kapitał dostarczany każdemu z docelowych podmiotów gospodarczych w ramach programu kapitału podwyższonego ryzyka nie przekracza pułapu *de minimis*;
- d) pomoc indywidualną przyznaną w ramach programu gwarancji przedsiębiorstwom, które nie należą do kategorii przedsiębiorstw zagrożonych, uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis* wówczas, gdy gwarantowana część pożyczki, na którą udziela się gwarancji w ramach takiego programu, nie przekracza kwoty 3 750 000 EUR na przedsiębiorstwo. Jeśli gwarantowana część tej pożyczki stanowi

jedynie pewną część tego pułapu, uznaje się, że ekwiwalent dotacji brutto tej gwarancji odpowiada tej samej części pułapu, o którym mowa w ust. 2. Wartość gwarancji nie może przekroczyć 80 % wartości pożyczki. Programy gwarancyjne także uznaje się za przejrzyste, jeśli:

- (i) przed wdrożeniem programu metodologia obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji została zaakceptowana po uprzednim zgłoszeniu jej Komisji zgodnie z rozporządzeniem przyjętym przez Komisję w dziedzinie pomocy państwa; oraz
- (ii) zatwierdzona metodologia wyraźnie odnosi się do tego rodzaju gwarancji i tego rodzaju transakcji bazowych, jakie w danym przypadku wchodzi w grę w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia.

5. W przypadku gdy łączna kwota pomocy *de minimis* przyznana na podstawie niniejszego rozporządzenia przedsiębiorstwu w ramach wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym przekracza pułap określony w ust. 2, do tej kwoty nie stosuje się przepisów niniejszego rozporządzenia, nawet w odniesieniu do części, która nie przekracza tego pułapu. W takim wypadku nie można zastosować przywileju wynikającego z niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do takiego środka pomocy.

6. Pomocy *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia nie należy łączyć z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych, w przypadku gdyby taka kumulacja miała skutkować osiągnięciem wyższego poziomu intensywności pomocy niż ustalony pod kątem specyficznych uwarunkowań każdego przypadku w rozporządzeniu o grupowym wyłączeniu lub decyzji przyjętej przez Komisję.

7. Pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia można łączyć z pomocą *de minimis* na podstawie innych rozporządzeń o pomocy *de minimis* do pułapu określonego w ust. 2.

8. Pomocy *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia nie można jednak łączyć z żadną rekompensatą w odniesieniu do tych samych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, bez względu na to, czy stanowi ona pomoc państwa, czy nie.

Artykuł 3

Monitorowanie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie ma zamiar przyznać przedsiębiorstwu pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia, powiadamia pisemnie to przedsiębiorstwo o kwocie przyszłej pomocy wyrażonej jako ekwiwalent dotacji brutto, usłudze świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, w odniesieniu do której pomoc jest przyznawana, oraz o jej charakterze *de minimis*, podając wyraźne odniesienie do niniejszego rozporządzenia, a także podając tytuł niniejszego rozporządzenia oraz odniesienie do jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Jeśli pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia przyznaje się różnym przedsiębiorstwom na podstawie programu pomocy, w ramach którego otrzymują one różne kwoty pomocy indywidualnej, państwa

członkowskie mogą podjąć decyzję o wypełnieniu tego obowiązku poprzez poinformowanie tych przedsiębiorstw o wysokości stałej kwoty odpowiadającej maksymalnej kwocie pomocy, która ma być przyznana w ramach tego programu. W takim przypadku stała kwota służy do określenia, czy nie przekroczono pułapu określonego w art. 2 ust. 2. Przed przyznaniem pomocy państwo członkowskie musi także uzyskać od przedsiębiorstwa wykonującego usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym oświadczenie, w formie pisemnej lub elektronicznej, na temat wszelkiej innej pomocy *de minimis* przyznanej na podstawie niniejszego rozporządzenia lub innych rozporządzeń dotyczących pomocy *de minimis* w czasie dwóch poprzednich lat podatkowych oraz bieżącego roku podatkowego.

Państwo członkowskie przyznaje nową pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia dopiero po upewnieniu się, że nie podniesie ona łącznej kwoty pomocy *de minimis* przyznanej danemu przedsiębiorstwu do poziomu przekraczającego próg określony w art. 2 ust. 2 oraz że reguły dotyczące łączenia pomocy zawarte w art. 2 ust. 6, 7 i 8 są przestrzegane.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie ustanowiło centralny rejestr pomocy *de minimis*, zawierający pełne informacje o wszystkich przypadkach pomocy *de minimis* przyznanej przez dowolne władze w tym państwie członkowskim przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, wymóg określony w ust. 1 akapit pierwszy przestaje mieć zastosowanie, z chwilą gdy rejestr obejmuje okres trzech lat.

3. Państwa członkowskie rejestrują i gromadzą wszystkie informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Dane takie zawierają wszelkie informacje konieczne do wykazania, że spełnione są warunki niniejszego rozporządzenia. Dane dotyczące indywidualnej pomocy *de minimis* przechowuje się przez 10 lat podatkowych od daty przyznania pomocy.

Dane dotyczące programu pomocy *de minimis* przechowuje się przez 10 lat od daty przyznania ostatniej indywidualnej pomocy w ramach takiego programu. Na pisemny wniosek Komisji państwo członkowskie przekazuje Komisji w ciągu 20 dni roboczych lub w ciągu dłuższego okresu określonego we wniosku, wszelkie informacje, jakie uzna ona za niezbędne do oceny, czy spełnione zostały warunki niniejszego rozporządzenia, a w szczególności czy nie zostały przekroczone łączne kwoty pomocy *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia lub inne rozporządzenia dotyczące pomocy *de minimis*.

Artykuł 4

Przepisy przejściowe

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy *de minimis* przyznanej z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym przed jego wejściem w życie, jeżeli pomoc ta spełnia warunki określone w art. 1 i 2. Wszelka pomoc na wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, niespełniająca tych warunków podlega ocenie zgodnie z odpowiednimi decyzjami, ramami, wytycznymi, komunikatami i zawiadomieniami.

Po upływie okresu obowiązywania niniejszego rozporządzenia wszelkie środki pomocy *de minimis* spełniające warunki określone w tym rozporządzeniu można wdrażać w sposób prawomocny przez kolejne sześć miesięcy.

Artykuł 5

Wejście w życie i okres obowiązywania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 31 grudnia 2018 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 kwietnia 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący